

886.7-1

В 39

Златина
ВЕЛИКОВА

Живея
като
чучулигите

ИК • Жажда • Сливен, 2006

ЗЛАТИНА ВЕЛИКОВА

*Живея
като
чучулигите*

© Златина Великова - автор
© Паруш Синков - редактор

ИК "Жажда" - Сливен, октомври 2006
ISBN-10: 945 - 795 - 162 - 9
ISBN-13: 978 - 945 - 795 - 162 - 4

Ако никога...

*Ако никога не сте мечтали, не сте обичали,
не сте се усмихвали, не сте плакали,
не сте се чувствали самотни...*

Ако никога не сте изпитвали болка и разочарование...

*Ако никога не сте вярвали в приказки,
не сте гледали към звездите,
не сте се радвали на децата,
на слънцето,
на птиците,
на цветята...*

Моля ви, не отваряйте тази книга. Тя няма да докосне нищо у вас.

Подарявам я на всички останали...

*С много обич:
Златина*

*Видях чучулига,
На златно синджирче
носеше песен.*

Към недостижимото

Живея като чучулигите -
с любов и песен.
Не обичам
топлината на огнището.
Искам вятър
да развява косите ми -
боса в дъжда да тичам,
слънце да целува лицето ми.

Живея като кукувиците -
нямам свое гнездо.

Във всички гнезда
съм своя и чужда.

Навсякъде
съм у дома
и не съм.

На път
съм се родила
навярно.

Няма да умра
на легло.

На път ще умра.
Под звездите.
Под дъжда.
На път -
към недостижимото.

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

I.

СИЛНИТЕ ЖЕНИ СА КАТО ПТИЦИ

За всичко си плащам
със златни монети.

За всяка усмивка
За всяка сълза
Плащам си с лихва
Не вземам на кредит
Приятелства плащам
Плащам любов
За всяка подкрепа
За ножа в гърба си
За злостната клюка
За дума добра

За всичко си плащам
със златни монети.

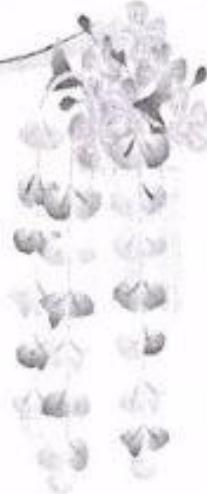
За всичко
платих ли си
аз?

*От огъня те извадих,
Питам се
как да те стопля*

* * *

ако ти трябва някой
който да гледа децата ти
да помогне на майка ти
или когато се спънеш
просто да хване ръката ти
да стегне багажа
да изтупа трохите след края
да напомни за нещо важно
/случва се и да забравим/
да оправи яката ти
да зашие копче на ризата
да погали без думи душата ти
когато си в поредната криза
да попита как си със здравето
но не само от куртоазия
да ти предложи удобно рамо
когато си влюбен
или вече намразил
ако ти трябва някой
за добро или зло
от скука
или когато ти писне от работа
ако ти трябва някой
за каквото и да било
телефонът ми е
08...
знаеш го

*Дойде при мен
като стихия.
И ме превърна в песен.*

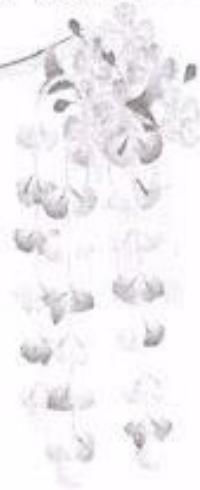
Песен

Че песен е животът ми си мислиш,
защото с песен срещам всеки ден.
И всяка болка в песен преосмислям.
И песен раждат сълзите у мен.

Аз пея винаги, когато плача.
Така се раждат песни - сред сълзи.
И никаква житейска неудача
не може тази песен да срази.

Превръщам във победа всяка загуба.
След всяка грешка ставам и съм пак на път.
И няма място тук за съжаляване.
Така ще бъде. Да последния ми дъх.

*Като преродени сме.
Нощ
на споделена самота*

Забрави
всичко друго.
В очите ме гледай.
Те са същите
като някога.
Жив е огънят,
който палеше
сетивата ти.
Прегърни ме.
Нека облегна чело
върху твоето рамо.
Дай ми силата
и нежността си.
Толкова дълго
те търсих...

За да остана!

*При залез
се сбогувахме с мечтите си.
Дали ще съмне*

Любопитен си бил...

Да ме видиш след толкова много години.

Как животът превърнал е
наивното малко момиче в жена.
То вярваше, бързаше, искаше
да обърне съдбата,
да променя света.

Любопитен си бил...

Дали е стихнал смехът във очите ми?

Дали угаснал е огънят в тях?

Още ли нощем летя към звездите?

Или вече съм паднала с потрошени крила?

Е, как ме намираш, приятелю?

С теб споделяхме лудите детски мечти.

Огрубяла е нещо душата ти.

Любопитно ме гледаш с любопитни очи.

Не вярваш, че цялата пошлост на времето
не е одраскала моята душа.

И още летя напук на проблемите.

И сбъдвам мечтите една по една.

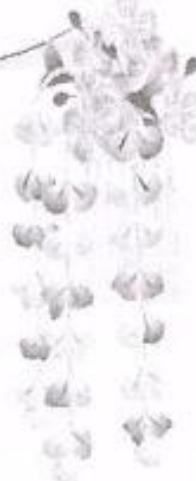
Че да вземам не мога - мога само да давам.

Всяка болка превръщам в песен и стих.

Че обиди и грешки много лесно прощавам.

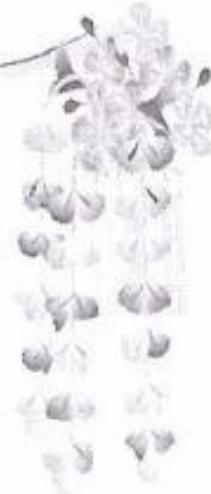
И това любопитство аз вече...
простих.

*Целувай ме
до края на живота ми.
Мига във вечност превърни.*

Изписвам с целувки
името си
върху твоето тяло.
Започвам от устните,
шията...
После слизам
към дясното рамо.
Продължавам
надолу...
Моето име е дълго.
Седем
сребърни
знака
засияват
под жадните устни
във тъмното.

*Спри!
От себе си
не можеш да избягаш.*

Какви стихии отключваш в мене?
Сама не мога да се позная.
Ту морето ми е до колене.
Ту решавам - дошъл е краят.

По десет пъти на ден се вричам,
че няма вече да те погледна,
но все към тебе умът ми тича
и никое "Сбогом!" не е последно.

Какви стихии отключваш в мене?
С какво ме правиш дете и дявол,
че всеки миг летя към тебе...
И всеки миг от тебе бягам...

Толкова жаби
целунах.
Къде ли е принцът?

Ти си просто поредната жаба.
Зашо ли те мислех за принц?
И сега какво да направя?
Да сложа точка? Да кажа амин?

Няма никакви тайни вълшебства.
Няма кодове, скрити врати.
Само приказка - спомен от детството,
преразказана в няколко дни.

Ти си просто поредната жаба,
но е сладка целувката ти.
А и принц за какво ли ми трябва?
Ще е скучно в онези дворци.

*Строши като чаша
душата ми.
А гълтка не беше отпил.*

Не съм достатъчно добра за тебе
това ли се опитваш да ми кажеш
с тези толкова двусмислени брътвежи
че си зает и нямаш време даже
да се обадиш или поне да вдигнеш телефона
когато се нуждая от гласа ти
че те товаря и разсейвам непривично
и нарушавам принципи и норми
че те извеждам пак от коловоза
от ежедневие с косто си навикнал
през моята любов в големи дози
че са излезли от контрол нещата
а ти си свикнал все да контролираш
затуй ми слагаш прът във колелата
и всеки път когато те погаля
посичаш ме със тежката секира
не съм достатъчно добра за тебе
какво пък нищо ще го преживея
когато съвършената намериш
дано и ти със твойто съвършенство
да си достатъчно добър за нея.

*Кратка пътешка те чакаше.
Ти тръгна
по дългия път.*

И тази нощ те чакам.
Дочувам твойте мисли.
Вървих към мене в мрака.
Мечтите ни прелистваш.
Към мен вървят безплътни
стъпките ти боси.
Ти пак си сбъркал пътя,
но в себе си ме носиш.

*Отивай си!
Без тебе ще бъда
по-малко сама.*

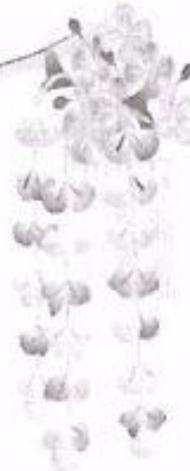
Премина като метеор в живота ми
и каза, че не можеш да останеш
по някаква съществена причина.
Не било времето сега да ми разкажеш,
но нищо не зависело от тебе.
Обвиваш се в мистерии и тайни -
съдбовни, важни, неизбежни...
Говориш ми за мисии и предсказания,
които неизменно те преследват.
О, моля те!
Я спри да ми се правиш
на интересен и на много важен
и все да ми се криеш зад проблеми,
когато можеш простишко да кажеш:
"Не съм за теб.
И ти не си за мене."

*Защо е нужно да ме стъпчиш,
за да докажеш,
че си ти?*

Дълго търсих каква е вината ми
и се чудех къде ли сгреших.
Бях щедра, добра и прощаща.
Бях опора, усмивка и стих.
Търпеливо те чаках на прага.
Ти потегляше някъде сам.
Пак проблеми. Досадната работа.
Твойт свят, за който не трябва да знам.
Упорствах и търсех пролука.
Предложих ти сигурност, дом...
Чаках отвън да почукаш
и при мен да намериш подслон.
Исках само да чувам смеха ти,
да ме галят две нежни ръце
и когато до тебе се сгуша,
да усещам, че имам криле.
Да ме топлиш, закриляш и пазиш.
Да ми бъдеш във тъмното фар.
Към мене ръце да протягаш.
Да съм огън. И хляб. И олтар.
Аз не исках клетви любовни.
Исках само да бъдеш щастлив.
И, стоплен от моята обич,
да си горд, да си силен и жив.

Дълго търсих каква е вината ми
и защо си отиде от мен.

Получил си дар неочеквано -
незаслужен и затуй неценен.

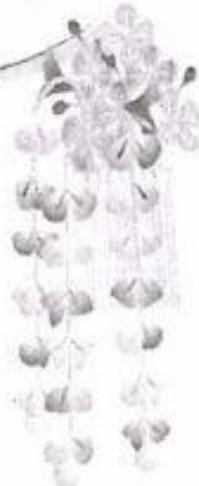

*Отсече дървото.
От бурята
да го предпазиш.*

И сега?
Какво ни остава?
Тебе питам -
дали си готов
за една
невъзможна раздяла
след една
невъзможна
любов?

*От чуждо щастие
отчупих залъче.
Загорча ми.*

Ефирната дреха
на илюзиите
бавно
се свлича.
Изправям се гола
пред голата истина.
Отново
сама...
И необичана.

*"Със самотата свикнах.
С мисълта не мога."*
Любомир Левчев

...
свърши се
край
и завесата пада
стихва последен акорд
вдигам очи
главата изправям
сам-сама
върху празната сцена
живот.

...

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

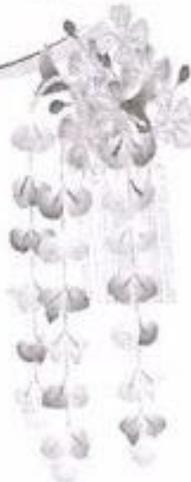
"Колкото и любовни приключения да има един мъж, в съзнанието му обикновено завинаги остава една незаменима жена"

Дъждът целува
краката й боси.
Вятърът дом
е намерил в косите ѝ.
Дъга небесна
очите ѝ носят.
В роса се къпе
сутрин при изгрев.

Посреща слънцето
гола и истинска -
с омайни билки
застлала скута си.
Дали е сън
или е приказка,
която търсиш
и днес
в жените
си?

*Събуждам се
с надежда сутрин -
любов зад ъгъла да среща.*

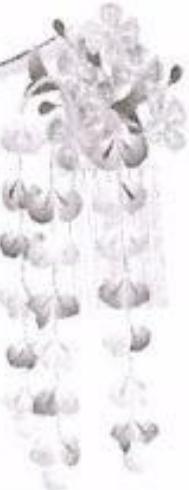

Един по един
се изнizaха всичките -
мъжете, докоснали
моя живот.
За всекиго бях
“най-добрата”,
“единствена”,
“страхотна жена”
и “любима до гроб”.
Бях
“извор с наслади”
и “огън изгаряш”,
“красива мечта”
и “най-сладкия плод”.
Бях всичко това,
но къде ли са днеска
мъжете, докоснали
моя живот?
Отпиха от извора.
Плодовете ми вкусиха.
На огъня стоплиха
свойте ръце.
И тръгнаха мълком,
яхнали вятъра -
да търсят далечни,

по-добри брегове.
Те всички отминаха.
Но бистър е изворът.
Дървото е цяло
отрупано с плод.

А огънят тлее...
Кого ли очаква?
Жарта да разрови
и да пламне
любов...

Целувка
като пеперудени криле.
Нощта отмина.

Жадните пръсти
на нощта
стопяват
всички прегради
ненужни.
Тръгвам си
преди да заспя.
Да не видя
в очите ти
колко сме чужди,
когато
се събуждаме.

Родена за любов

/По идея на Георги Т./

Тъй сладко се усмихвам.
Капризно свивам устни.
И ти не устояваш
на ласките изкусни.

Родена за любов съм.
Не съм виновна. Знаеш.
Случайно, без да искам,
и други съм омаяла.

И други съм целувала
в омайно сладки нощи.
Недей да ми се сърдиш.
Родена за любов съм.

Родена за любов съм,
но днес съм твоя само.
И в тази нощ безлунна
аз топля твойто рамо.

*Не протягай ръце!
В огнището
само пепел остана.*

Безкрайно различни
двама с теб сме, уви.
Ти крещиш, че обичаш.
Тази обич боли.
Под твоите пръсти
като сняг се топя.
Ти за мен си отрова.
Аз съм жива вода.

Да ме купиш не можеш.
Просто нямам цена.
Как изгуби играта
ти така не разбра.
На безумна рулетка
проигра ме в нощта.
Любовта ми заложи -
ей така - на шега.

Беше в главната роля.
Днес си просто статист.
А сега по сценарий:
ето - тръгвам си. Виж!
И поредната грешка

е пореден урок.
Няма нищо за прошка.
Просто жребий жес-
ток.

Малко сълзи и после
пак оставам сама.
Малко болка ще нося.
И какво от това?
Не боли ли сърцето -
значи мъртво е. Знай!
Ти недей да ме помниш.
Всичко свърши се.
Край.

*Змията хапе
когато я настъпиш.
Не като теб.*

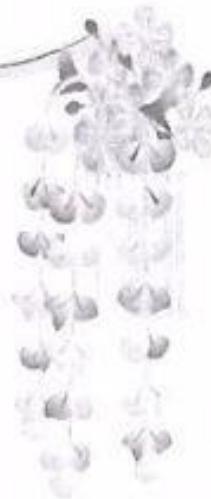

За мен не даваш
пукната пара.
Не ме харесваш
и не ме желаеш.
Удобна съм ми просто.
Затова
на някаква любов
със мен играеш.

Причини ли?
Хиляда и една -
да си отида
и назад
да не погледна.

Една-единствена
е само тя.
Причината,
която все към теб
ме тегли.

*В душата ми -
безлуние, безверие, тъга...
Преди разсъмване.*

Отесняла е нещо черупката,
в която от години се крия.
Убиват ми и онези ръбове,
с които отдавна съм свикнала.
Забиват се в мен като зъби
на мършаво, гладно куче.
Колкото и да е пазя,
все слабите места ми улучват.
Този заслон за бездомници
ми беше удобна квартира.
А вече е толкова тясно,
че едва-едва се побирам.
Навън все нещо ме тегли -
пътища прашни ме мамят...
А аз си натискам парцалите.
Измислям си поводи да остана.
Отесняла е вече черупката.
И въздух не ми достига.
Време е да я захвърля
като избеляла, прокъсана риза.
Но навън какво ли ме чака?
И дали си струва, не зная,
да заместя до болка познатото
с илюзиите на безкрай...

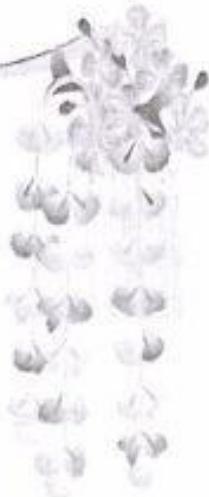
*С очите на Бог
ни гледат звездите -
вечни и милостиви.*

В тази нощ
си тръгват замечтани
едно момиче
и едно момче.
Тополите притихват
умълчани.
Дори
реката
спира
да тече.
Заслушани
във стъпките ти тихи,
отгоре гледат
бледите звезди.
Вятърът се сгушва
сред липите.
Ражда се любов.
Светът мълчи...

На Дамяна

*В две детски очи се огледах.
Надежда за утре
открих.*

Да оставиш следа
върху камък.
Не с длето
или с чук -
със сърцето
върху камък
следа да оставиш.
Като капката малка,
която
всеки ден
с упоритост дълбае
и извайва
скалата студена.
Толкова горда,
могъща,
некайна...

Тя с любов
и със нежност
всесилна
неуморно целува я.
Гали я.

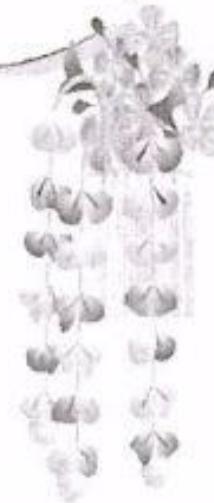
И придава ѝ
чудната форма.

Не с длето
или с чук -
със сърцето
върху камък
следа да оставиш.

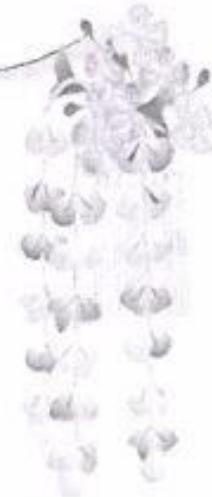
Худ. Стефано ПОПОВСКИ

*Край просяка
минават с мерцедеси
с джобове пълни празните души.*

Нахакан, себичен
и неромантичен
ти нямаш душа на поет.
Чаровен иекси
ти вечно зает си.
Лепят се жените по теб.
Малко си учил,
но много сполучил -
караш последен модел.
В ТОТО - живота
шестица улучи -
играч си,
играч си умел.
Играеш с парички,
купуваш си всичко -
приятели, нежност, любов...
Мъжкар го раздаваш -
на почит, със слава,
преуспял
и за екшън готов...
Забравяш се, друже.
Май друго е нужно
в живота -
за малко дарен.
Следа да оставиш.
Да не забравиш
зашо ли все пак
си роден.

*Вървя сред безсмислието
на делника.
В косите ми - звездопад.*

Търкалят се облаци -
като зарове в детска игра.
Немирен вятър разрошва гората.
Тежки капки
като стъклени топчета
се забиват в прахта -
заличават следите от петите ми боси.
Ведър спомен
връхлита душата ми
с днешния дъжд -
за далечни, безгрижни години.
И измива калта
наслоена по дългия път,
по който и аз
се чувствам длъжна да мина.
Уморих се да стъпвам
в следите на други пред мен.
Уморих се да следвам канони.
Дано след дъжда
в този пролетен ден
любовта си най-сетне догоня.

*Душата е храм.
Не влизайте
с кални обувки!*

Приятели

Ограбихте безмилостно душата ми.
Разкъсахте сърцето ми на части.
Играхте си със чувствата ми святи.
Пиляхте със безумни шепи щастие.

Приятели, аз толкова ви вярвах.
Небе ви бях, и покрив, и постеля.
През огън и вода за вас преминах.
Нали с приятел всичко се споделя!

Споделях с вас сълзите с и и хляба.
До дъно пих горчивите ви чаши.
За всяка болка ви предлагах рамо...
Похарчихте ме глупаво, приятели.

Мъжете, знам, не могат да обичат
гордата и силната жена.
Пред нея само плахо коленичат,
а после бягат през глава.

Мъжете силни силата ги плаши.
Не искат да я срещат у жена.
Жената силна гордо, смело крачи
и пази своята свобода.

Мъже, защо сте тъй страхливи?
Защо ви плашат гордите жени?
Жената горда ражда мъжка сила,
силен мъж до нея щом върви.

*"За пътника - път.
За жабата - блато."
Турска поговорка*

Когато си отиде
и последната надежда.
Когато уморена
се спра на кръстопът.
Когато лоши мисли
ума ми разтревожат.
Когато най-накрая
главата си сведа.
Не ми предлагай рамо,
където да поплача.
Не ме успокоявай.
Недей да ме тешиш.
Махни с ръка далече,
далече към безкрай
и моя път към него
с любов ми посочи.

Искам те до мене като скала,
устояла на ветрове и бури,
на която да се облегна.

Искам те като връх недостижим,
към който да се стремя -
да ме плаши и да ме привлича.

Искам те като вековен бук,
разперил клони могъщи -
криле от тях да си изплета.

Искам те като жарава горещ,
като въглен в сърцето запален -
да ме топли и да ме изгаря.

Искам те като пролетен вятър,
нежен и пълен с живот -
да ме милва и да ми проща.

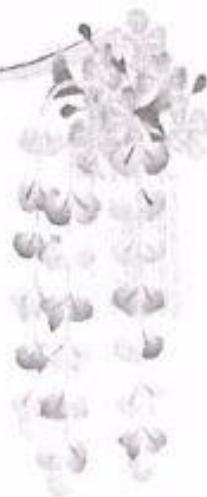
Искам от тебе такава любов -
след която зреят жита,
пожари димят и пепелища тлеят.

Така те искам.

*В нощта край комина
врабчето
песен на славей сънува.*

Сънища

Сънувах гора.
И пътека през нея.
Цветя и дървета.
Птици и песен.
Вървях босонога,
с разпиляна коса.
Беше зелено,
красиво и весело.

Сънувах звезди.
И лунна пътека.
Безкрайно небе
с покана за вечност.
Летях сред звездите
с криле от мечти.
Беше неземно.
Беше божествено.

Сънувах море.
И сърдити вълни.
Писък на чайки.
Солена безбрежност.
Душата ми -
кораб с платна от звезди -
остров далечен
търси с надежда.

Като тих благослов
тази влюбена нощ ни прегръща.

Моя късна любов,
боса при мен ти се връща.

Като тих благослов
твоят поглед лицето ми гали.

Моя късна любов,
звезди в очите ми палиш.

Като тих благослов
ни докосват забравени страсти.

Моя късна любов.
Мое съднато щастие.

Не влизай в сърцето ми, есен.
Късна обич душата ми гали.

Не влизай в сърцето ми, есен.
Рано е за листопади.

Стига ми

Ти не можеш от мен да избягаш.
Ти ме носиш винаги в себе си.
Аз съм тази, която присяда
редом с теб пред олтара от спомени.

Мен откриваш в очите на другите
и обръщаш глава подир тях,
а бедрата им, кръшно полюшнати,
ти напомнят за огън и грях.

Аз съм тази, която те среща
на вратата след дългия ден,
и застила ти с длани горещи
и трапеза, и топло легло.

Друга тръпне под твоите ласки
в миг откраднат сред дългата нощ,
но към мен се обръща душата ти,
мене търси с нестихнал копнеж.

Аз не искам вечно присъствие
и за мен да си вързан с верига.
Стига ми да се връщаш
и да ме носиш в сърцето ми стига.

*"Не е важно какво говорят зад гърба ти.
Важно е, когато се обърнеш,
всички да мълкнат."*

Уморих се да стъпвам по чужди следи.
Уморих се да следвам канони.
Уморих се от фалш и от двойни игри -
ден и нощ мълва да ме гони.

Уморих се от хули и празни хвалби.
Уморих се да плащам за всичко.
Уморих се от бедни и дребни души.
Уморих се да бъда различна.

Не се уморих да прощавам,
по пътища стръмни да тичам,
душата до край да раздавам...

Не се уморих да обичам.

*"Песните разждат любов,
любовта разжда песни."*

Тициан

Любов дарявам

Само огън в сърцето си нося.
Пепелта ще оставя за друг.
От моята обич вземете -
да ви топли сред зимния студ.

Само обич гори ме в душата.
Не умея да мразя, уви!
В песен превръщам сълзата.
Тази песен докрай ще звучи.

Любов дарявам на света
и с песен утрото прегръщам.
Няма да съм падаща звезда,
щом в песен болката превръщам.

Любов дарявам на света.
Любов стократно да се връща.
и влюбена до гроб във песента,
цялата във песен се превръщам.

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

С крило от обич ще се завием.
С греховно било ще се опием.
Луната лулка за нас оплита.
Любовна песен пеят звездите.

Ще бъда ясна за теб зорница.
Ще бъда твоя гостенка - птица.
С лъчи от нежност ще те обвия.
С любовни ласки ще те опия.

Когато съмне - върви при нея.
Не гледай колко сълзи ще лея.
За нас нощта е приказка свята,
но тя те чака сама с децата...

Палачът с най-добри очи

Убива ме с усмивка милостива
палачът с най-добри очи.

Изпива жадно болката горчива.
Зашо ли повече боли?

Разпъва ме на кръст с ръце и устни
палачът с най-добри очи.

Опива ме с лъжите си изкусни.
Зашо ли повече боли?

Отровата поднася в златна чаша
палачът с най-добри очи.

С горчиви сълзи после ме оплаква.
Зашо ли повече боли?

Убивай ме, палачо, не преставай.
Разпъвай ме на кръста си до гроб.
Убивай ме, палачо, не преставай.
Убивай ме, убивай ме, любов!

*Вълните шепнат
твоето "Обичам те",
което си написал върху пясъка.*

Обяснение

Докосни ме с ръката на грешница.
Погледни ме с грешни очи.
И целувай, целувай ме, вещице -
най-красива от мояте мечти.

Изгори като факел душата ми.
Разпъни ме на кръст от любов.
Ето, падам отново в краката ти
и за теб съм на всичко готов.

Докосни ме с ръката на грешница.
Обуздай ме, плени, покори...
Извръгни с нежни пръсти сърцето ми
и до края до мен остани.

*Обичаш ме, Господи?...
Затуй ли
не чуваши молбите ми?...*

Нито пораснах.

Ни помъдрях.

Още след вятъра тичам.

В локвите газя.

Кули от пясък строя.

И ме боли от безразличие.

Чакам го -

Принцът на белия кон
морен от пътя да кривне.

Капки от цветна роса
и нектар

от моите устни да пие.

Да ме метне на коня.

Да препуснем в нощта.

По звездите

да чаткат копита.

И само голямата
бяла луна

да види

тази събудната приказка.

Нито пораснах.

Ни помъдрях.

Още ли вярвам във приказки?

Вярвам!

Защото без тях

този живот

не е

истински...

*Сняг по косите ни
пада...*

Разпиляна нежност...

...
все тебе търся
приятелю
когато ме стегне чепикът
когато се смея наужким
а щурецът в душата ми вика
когато ми писне от тези
с фалшивите думи и чувства
когато навън е студено
а вътре е празно и пусто
все тебе търся
приятелю
за уморения кораб пристанище
да позакърпиш платната ми
да ме гушнеш мълком на рамото
и няма нужда да ти се правя
на по-добра и на по-красива
ти винаги ме приемаш такава
дори когато не ме разбираш
твоето тихо присъствие
е като водата от извора
дето цял живот всички го търсим
но само избраните го намират.

.....

*Рибарите трези плетат.
Дали ще хванат
морето?*

Като пясък

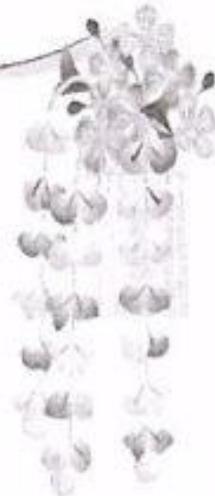
Животът ми минава равно, гладко,
изтича като пясък между пръстите.
Улавям миговете в спомени,
но ми остават само бръчките.

Усмивката ми с дните губи чара си.
Догаря бавно пламъкът в очите.
В мъгливи утрини и в тихи залези
отиват си на късове мечтите ми.

С тъга си спомням русото момиче,
което бързаше да мине през живота,
готово бе до болка да обича
и вярваше в човека и доброто.

Животът ми минава равно, гладко,
изтича като пясък между пръстите.

На Жулиен
През прозореца
с охлузено коляно
детството наднича.

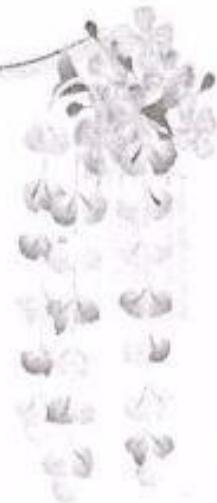
Моят син

На Христомир

Изправя се пред мене
моят син -
красив, пораснал,
със очи бездънно сини.
И нижат се отново,
като в сън,
бездрайно дългите
изминали години.
От онзи миг,
когато взех го на ръце -
едно вързопче
с поглед теменужен,
притиснах го
до своето сърце -
от Бога дар,
награда незаслужена.
Много нощи
със очи разплакани
будна бях
до детското легло.

Много дни осмисли
и душата ми
стопли то -
човечето добро.
Порасна вече
малкото човече
и ето го пред мене
моят син.
Със стъпки горди
тръгва надалече,
а аз оставам
с образа любим.

*Геройство ли е
да простреляш
птица в полет?*

Силните жени

На Мария

Силните жени са като птици
и често те се реят в самота.
Гори сълза във гордите зеници
и капва тихо някъде в прахта.

Любов даряват, но любов не просят.
Оглеждат се в очите им звезди.
В сърцата женски мъжка сила носят.
Следи оставят дето са били.

Сами притихват вечер, уморени
от дългата заблуда на деня.
Леглата им са празни и студени,
но пълен с нежна обич е съня.

Силните жени са като птици,
понесли на крилете си света,
наказани до болка да обичат,
осъдени на вечна самота.

II.
МЕЧТИ,
РАЗПЪНЯТИ НА КРЪСТ

Българио, майко несreta,
кой ли прокле те така -
чедата ти, Майко, да търсят
Родина в чужда земя.

Отиват си, Майко, отиват,
понесли в сърцата си кръст.
Те нощем Балкана сънуват
и майки край прага им пуст.

Изсъхна от мъка бащата -
далече от тук е синът.
Зариха го чужди в земята.
Отнесе там своята скръб.

Ти денем и нощем оплакваш,
Българио, Майко добра.
Чедата си, Майко, очакваш
да дойдат от чужда земя.

*На баба ми - Златана Донева, която си
отиде много рано от този свят. Тогава бях на
8 години, но тя знаеше, че един ден хората ще
четат това, което аз съм написала*

- Злато ле, моме Златано,
я стани рано зарана
на извор да си отидеш
за бистра вода студена.
Тамо те чака, Златано,
най-личен момък на село -
Никола - момче работно,
Никола - момче имотно.

- Не искам, мамо, Никола,
Никола - момче имотно.
Азе си Петър залюбих.
За него ще се оженя.
Кога след стадо си тръгне
и с меден кавал засвири,
сърце ми, мамо, заиграй
и друго, мамо, не види.

- Проклета да си, Златано,
едничка дъще на мама.
За Петър щерка аз нямам.
На Петър щерка не давам.
Петър е, дъще, сираче -
баша си няма, ни майка.
Едно му стадо остана
и пуста му хубост проклета.

Златана мома хубава,
най-лична мома на село,
златни си коси разплела,
златна си примка оплела.
Златна си примка оплела
от коси - злато и свила -
и към гора си тръгнала
да търси дърво високо:

- Мале ле, мила майчице,
сърце ми Петър залюби.
Щом жива ти ме не даваш,
аз мъртва ще му пристана.

Камено, моме Камено,
очи ти - огън запален,
снага ти - тънка топола,
вежди ти - вити гайтани.

Камено, моме Камено,
очи ти - огън запален,
очи ти - огън, Камено,
сърце ти - камък студено.

С очи ме, Камо, запали,
запали, цял изгори.
С очи ме, Камо запали,
ала сърце ми не стопли.

Камено, моме Камено,
на камък, Камо, да станеш,
дето ме с очи запали
ала сърце ми не стопли.

Песен за Гоце Делчев

Песен жална пее Пирин планина,
тежки сълзи рони за войводата.
Водил той дружина пирински орли -
за народ да гинат и за светли дни.

Пеят буките. Свирят ветрове.
Спомнят още те своите синове.
Гоце в бой загина, в бой за свобода,
за майчица мила - Македония.

Песен жална пее Пирин планина.
Жали тя за Гоце, за войводата.
Черни кърпи носят пирински моми.
Черна мъка крият в своите души.

Жив е още Гоце - пее песента -
горда и свободна пиринска душа.
Жив е още Гоце! Той - войводата -
още броди нощем в Пирин планина.

Писмо до Левски

Спи, Дяконе. Не се събуддай.
Остани в незнайния си гроб.
Добре си ти... От там не виждаш
съдбата на достойния ни род.

Не виждаш майките, които днес не раждат.
Стариците край кофите за смет.
Бащите със джобове празни,
в ръцете с куфари и здравец за късмет.

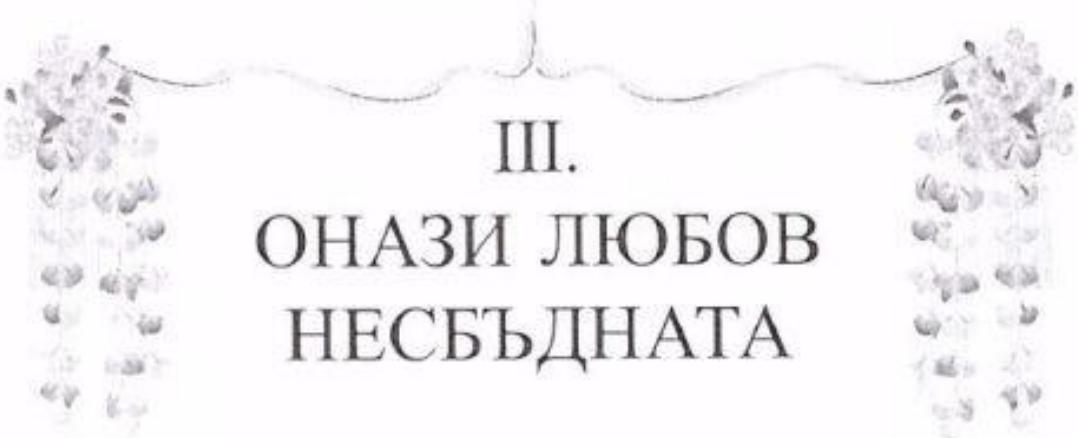
Децата ни са вече на изчезване.
Селата мъртви. Пусти градове.
Строим гаражи, паркинги, хотели.
Край просяка минава бесемве.

На "пътя към Европа" се продават
в ръцете с кукли малките моми.
Те детството си в сънища сънуват.
Стаена скръб в очите им гори.

Спи, Дяконе. Не се събуддай.
Добре си там под тази черна пръст.
Завиждам ти за туй, че не дочака
мечтите си, разпънати на кръст.

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

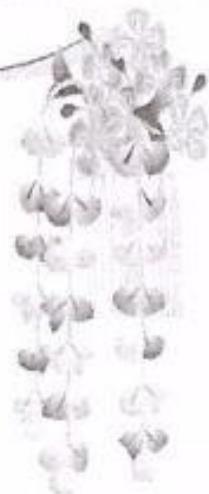
III.

ОНАЗИ ЛЮБОВ НЕСБЪДНАТА

Ще спра ли някога
да те обичам -
отчаяно се питам
всеки ден.
И името ти
с болка пак изричам.
И пак те виждам -
недостъпен и студен.

Ще спра ли някога
да те обичам?

*Подпряна на хълма,
луната
въздишики на влюбени чака.*

Стихия

Аз не искам
вечна любов -
като въглен
да тлее до гроба ми -
равна и тиха
като вир дълбок,
в който
се оглеждат тополите.

Искам дива,
безумна любов -
като стихия
да помете живота ми -
буйна
като планински поток,
който
камъни
влачи
по пътя си.

*Не отминавай.
Утре ще е късно
за прощаване.*

Усмивката ти
мина покрай мен.
Докоснаха се
полюси различни.

Искри
хвърчат...

Асфалтът е
до бяло нажежен...
А уж били сме
вече безразлични,

*Събудих се
и нищо не почувствах.
Беше си отишъл от сърцето ми.*

Уморих се от тебе...
Омръзна ми
да те чакам...
До смърт се измъчих
от безразличие...
Ще дойдеш отново
с нощния вятър...
Но какво ще намериш?
Страх ме е
да предричам...

*Любовно писмо.
Изпращам ти
в пликче сърцето си.*

Обичам те
с всяка частица
на тялото.
С най-потайното кътче
в душата.
Със сърцето ранено.
С цялото.
Със смяха на устните
и със сълзата...
Обичам всичко у теб:
ръцете,
които ме галят.
устните,
когато псуват,
а после като жарава
изгарят ме
и ме целуват...
Обичам те
щастлив и нещастен.

Дори
в прегръдките на друга.
Обичам те и груб,
и властен,
и ненаситен до полууда.
Обичам те
чужд и далечен,
и когато си
толкова близо,
че усещам
дъха ти по себе си
като лава
да ме залива...
Обичам те...

Като камък в обувката,
като трънче в петата
непрестанно
напомняш за себе си.

Ще ми писне.
Ще взема метлата.
Ще прогоня далече
всякакви спомени.

Ще захлопна вратата.
Ще затворя прозореца.
Ще изтупам трохите
и ще седна на чисто.

Ще облегна чело,
от самотата преситена
и ще те повикам:
от нищото...

*Раните днес
ще ни спасят ли
от болките утре?...*

Защо ме наказа
съдбата сурово?
Защо любовта ми
с омраза дари?
С какво прегреших,
че присъда такава
съдията - живот
отреди?
Чужди ли,
свои ли
грешки изкупвам?
Пак в себе си търся вина.
Всички грешим,
но присъда такава
аз не приемам,
господин
съдия!

*"Така и не разбрах кога
се влюбих. Може би когато
поисках да видя очите му.
И той вече ме притежаваше."*
Блага Димитрова

Не съм те избирала.
Просто се влюбих.
Внезапно.
Без предизвестие.
Влезе в мен
като болест коварна.
Прояде духа ми
и тялото.
Всяка фибра оплете.
Всичко друго измести.
Обсеби ме
цялата.

Не съм те избирала.
Просто се влюбих...
Внезапно...
Без предизвестие...

*Боли ме смехът
на жената до тебе.
Ревнувам ли?*

Пожелание

Да обичаш така,
както аз те обичам.

Пожелах ти.

Заклех те.

На Бог се помолих.

Да виеш от болка
по-страшно от куче,
без ответна любов,
без да срещнеш утеша.

Да жадуваш за поглед,
за дума добра,
да копнееш
за нейните ласки,
а тя безучастна,
да отмине в нощта,
непристъпна и горда,
натежала от щастие.

От любов упоена,
устремена към друг,
безразлична към твоята болка.

Да отмине.

След нея -
без стон или звук
да ридае сърцето ти.
Пожелах ти го.
Толкова!

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

*"Само една любов признавам
на този свят - да обичаш независимо
дали те обичат или не."*

Блага Димитрова

Вградена душа

Обичам те.
Обичам те.
Обичам те...
Крещя от болка.
Стена в самота.
Сърцето ми
разкъсва дива мъка.
Душата плаче.
Глуха е нощта.
И ти си глух.
Не чуваш моите вопли.
Затворил си за мене
слух, очи, сърце...
Стена издигна
между мен и теб
и сякаш
сянката ми
в нея ти вгради.

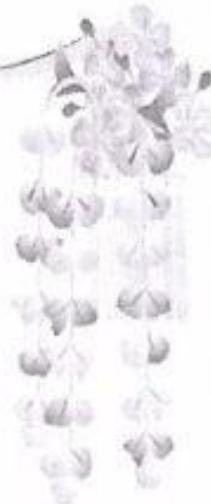
*За жабата раят
е блато.
За тебе какво е?*

Нито аз съм за тебе,
нито ти си за мен.
В различен свят
живеем с тебе.
Ти си горд и себичен,
и груб, и студен.
Аз пък много обичам...
И съм мила, и нежна...

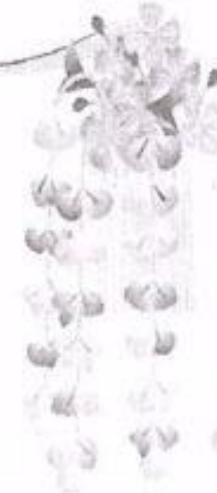
Нито аз съм за тебе,
нито ти си за мен.
Подигра се съдбата,
когато ни срещна.
За да бъдем ний вечно
на другия в плен -
невъзможна разяла
и любов без надежда.

*"Да се съпротивяваши
на любовта значи да я снабдиши
с ново оръжие."*
Жорж Санд

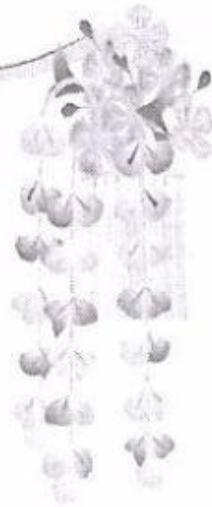
И тази нощ не спиш -
усещам го и с костите си вече.
Чашите отдавна не броиш,
а мислите ти бягат надалече.
Защо си пак във този ресторант,
опущен и омръзнал до полука?
Нали в дома ти те очаква, знам,
"любимата", "обичана" съпруга?
Нали избра ти нея вместо мен?
Нали ми каза колко я обичаш?
А всяка нощ от нелюбов пиян
в безименни постели все надничаш.
И аз защо ли всяка нощ не спя
и мислено със тебе разговарям?
Че може би пред моята врата
ще спреш веднъж... и ще останеш.

*Защо вълната търси бряг?
Да го целуне
докато умира.*

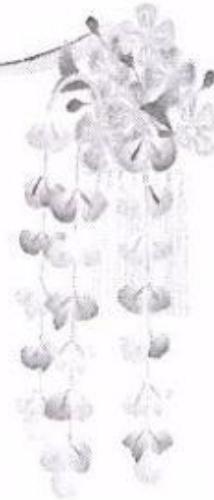
По пътеки незнайни
сърцето се лута.
Към сърцето ти търси
верния път.
По горска пътека
като плаха кошута
или с огън и меч
пробива си брод.
Към сърцето ти няма
път магистрален,
но ще стигне до него
мойто сърце.
Ще осъмна на прага
някой ден -
в миг фатален -
и ще спра да почина
с изранени нозе.
Ще облегна чело
на рамото силно.
Ще погалиш със пръсти
посребрели коси.
Ще простенем от болка.
Ще простенем, защото
от любов ще боли.
От любов ще боли.

*Оглуших от мълчание.
Ще чуя ли
когато ми проговориш?*

Ще стигна до тебе
с крилете на вятъра,
с лъчите на слънцето,
с аромата на цвете.
Ще стигна до тебе.
Ще взема назаем
детска усмивка,
жар от огнището,
вяра от Бога,
сила от камъка,
упоритост и нежност,
любов и надежда...
Сълзите ще скрия.
Ръце ще измия
там на извора
с жива вода.
И ще стигна до тебе -
пречистена, нова,
Светица и грешница -
преминала ада,
преминала рая...
До тебе
ще стигна накрая...

*В очите ми се огледай.
Крилете си
в тях ще откриеш.*

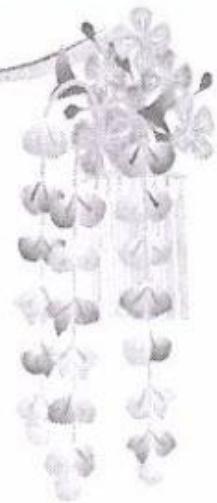

Срещам те
в съня си и наяве.
Чакам да ме стоплят
две ръце.
Очи от лед
сърцето ми изгарят.
Пак отмина.
Докога? И накъде?

Още помня
всяка твоя дума.
Всяка ласка
рана е във мен.
Боли ме всеки спомен.
Как боли ме.
Не отминавай.
Спри за миг поне.

Спри до мен.
Не чуваш ли?
Върни се.
Не отминавай моята любов.
Утре ще е късно
за прощаване.
Обичам те.
Прощаща само Бог.

*Разчистих трънака
пред портите.
Гости далечни ще дойдат.*

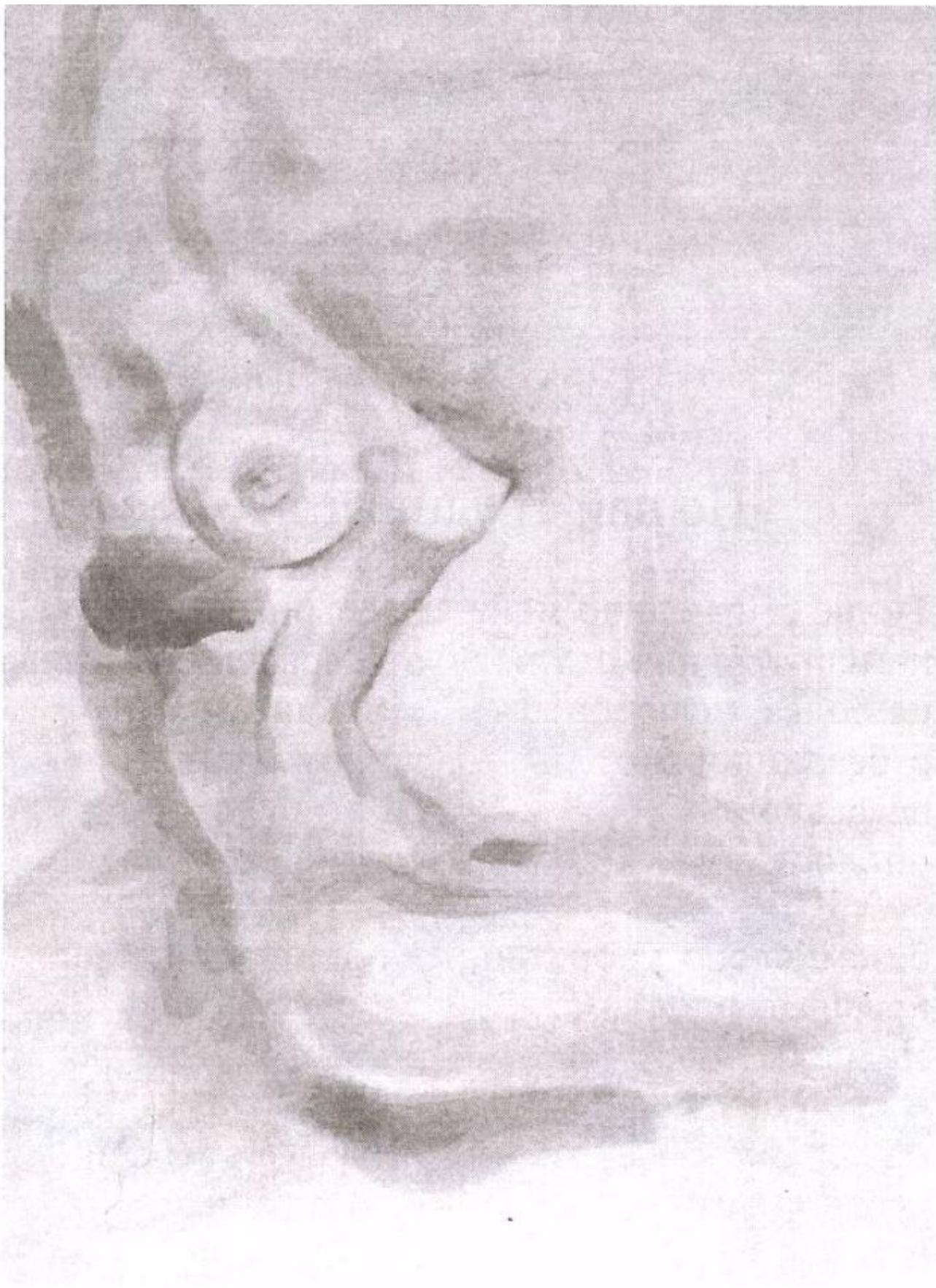
По най-трудния път

Ти ще стигнеш до мене
по най-трудния път -
на болка, нелюбов
и безразличие,
на ревност,
подлост,
суета,
безсмислено упорство,
празна гордост.
На злоба
и себичност.

Дълъг път -
осеня с камъни
и тръни.

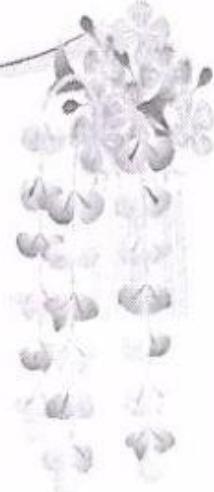
Ти сам си го избра.
И ще вървиш превит,

прегърнал тежестта
от наранени чувства,
стъпкани мечти,
нечути думи...
Подтиснал гордо
свойта самота,
удавил мъка
в нощи на безумие.
Ти ще стигнеш
до мен най-накрая
с натежали
от болка клепачи.
Аз по раните
ще те позная.
И с твойте сълзи
ще заплача.

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

*Погалих роза.
Трънче
одраска сърцето ми.*

Болка

Като утроба
отворих се цялата.
За да те имам
без остатък.
А ти се облече,
запали цигара
и бързо
отмина нататък.

С целувка
"Довиждане" - каза: -
Ще звънна
след няколко дни..."
Отмина в нощта.
Като камък ме смаза.
И уж те забравих,
а още боли.

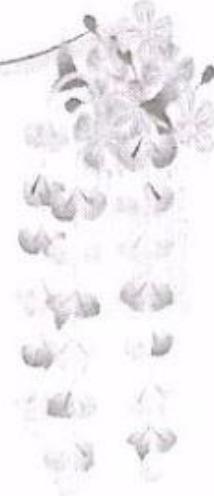
*По цветята - роса.
Сълзите
на самотните нощи.*

Като съдба

Ще те галя
с лъчите на слънцето.
Ще те милвам
с нощния вятър.
Или ще падам тихичко
като снежинка
в косата ти.
Ще пея
с гласа на птиците.
Ще плача
сутрин с тревите.
Ще докосвам
с устни очите ти
в съня
след нощното тичане.
Ще те срещам
сутрин на прага
и по твоите стъпки
ще мина.
Ще те следвам
до края на пътя
като Съдба
неумолима.

*Докосна ме
с крило на птица.
После отлетя.*

Престори се,
че ме обичаш!

Само за един - единствен ден.
Спри с това лудо тичане.
И седни тихо тук до мен.

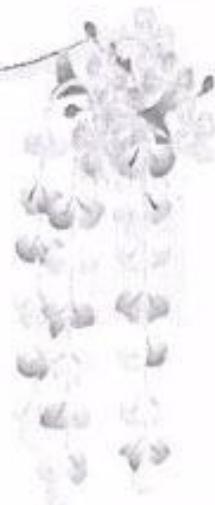
Престори се,
че ме обичаш!

Подари ми усмивка добра.
Дай ми лудо омайно биле
и капка от цветна роса.

Престори се,
че ме обичаш!

Погали ме с нежна ръка.
Докосни ме с крило на птица.
Целуни ме и си иди след това.

*Любовта е благословия
и проклятие, но без нея
животът няма смисъл.*

Олтар

Душата си превърнах на олтар,
където паля свещите на спомена,
че любовта ми е вълшебен дар,
но скита се безмилостно прогонена.

Душата си превърнах на олтар
и моля се за миг поне забрава,
но любовта - проклятие и дар -
завинаги в сърцето ми остава.

*Върни се!
Макар че отдавна
никого не чакам.*

Наказание

С много любов те създадох
и влюбих се в теб след това.
Аз от себе си всичко ти дадох
и превърнах те в моя съдба.

Само името взех и очите -
с двете тъжни звездици във тях.
С устни жадни изпих ти сълзите,
а море от сълзи аз пролях.

С много любов те създадох.
И наказах те с много любов.
Аз от себе си всичко ти дадох.
Да дадеш ти не беше готов.

*Сгущих се
в прегръдките на облак.
Търсех тебе.*

Има ли те?

Има ли те или те измислих?
Сън ли беше тази чудна нощ?
Има ли те или само в мислите
бродиш нощем като призрак лош?

Има ли те или те измислих?
Сън ли бяха тези две очи?
Има ли ги или само в мислите
ме изгарят с огнени лъчи?

Има ли те или те измислих?
Блян... Мечта... Копнеж кридат...
Има ли те или само в мислите
ще останеш като спомен свят?

*Бездомна, дрипава надежда
лястовица бяла
търси.*

Когато изгубя
и последната надежда,
че ще стигна до тебе
и ти ще стигнеш до мен,
ще замъкне гората
и птичата песен
ще спре да оглася
леса всеки ден.
Ще изсъхне тревата.
Ще се скрие луната.
И слънцето даже
зад хълм ще залезе.
Тогава, когато...
Тогава, когато
изгубя
и последната надежда.

*Сбогуване.
Пепел от рози.
Тихо е в края на пътя.*

Ще търсиш ръцете ми
в другите.
Ще виждаш в тях
моите очи.
Ще помниш мечтите ни -
лудите -
в дълги нощи
под лунни лъчи.
Ще търсиш сърцето,
което
превърна се
в буйна река.
И устните нежни,
където
изпи
глътка жива вода.

*Видях те
в дъното на чашата.
Кафето ми пак е горчиво.*

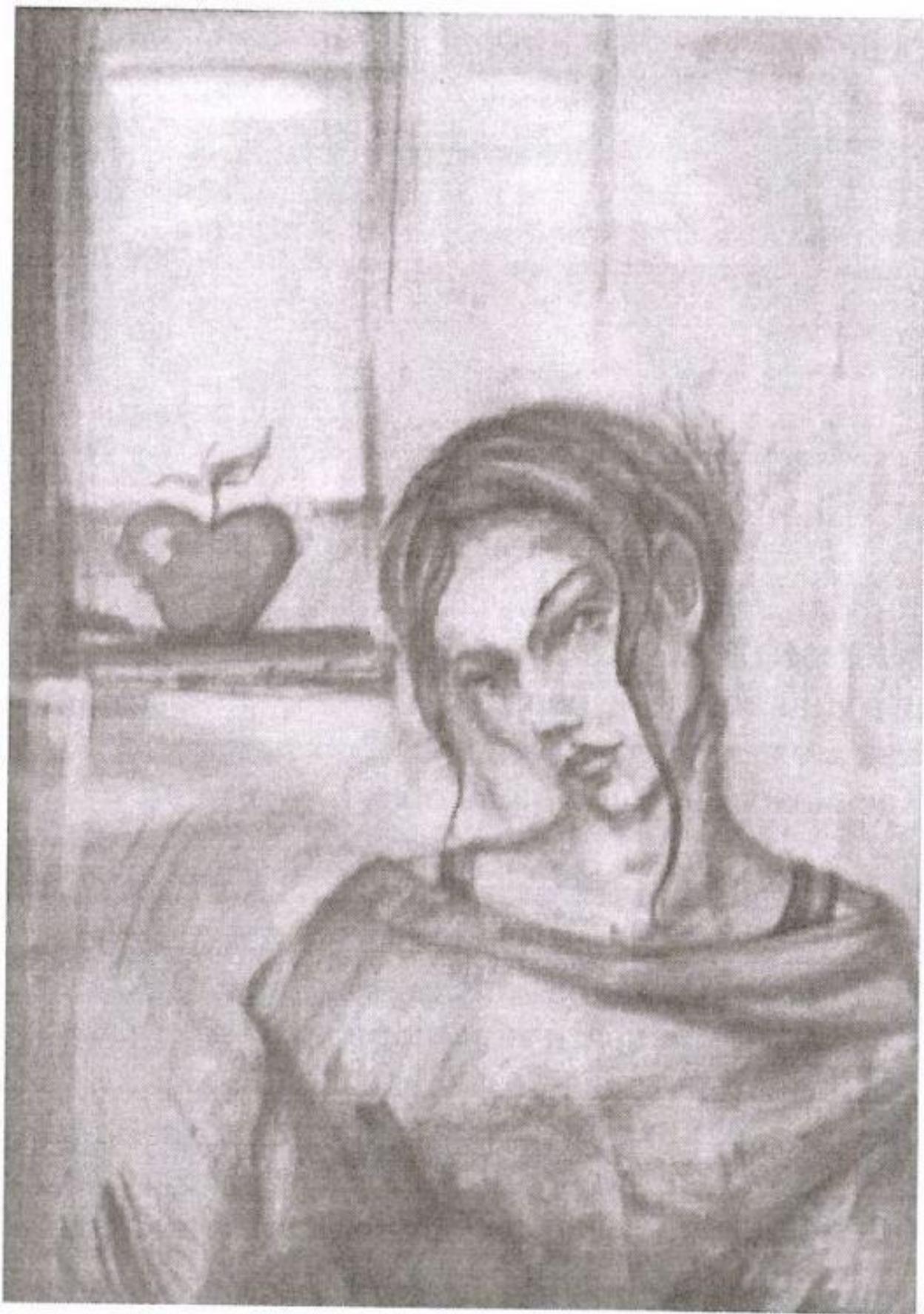

Как можах във тебе да се влюбя
и точно теб да избера?
Как можах ума си да изгубя?
Как можах на тебе да се спра?

Че ти дори не заслужаваш
за тебе да пророня и сълза.
Не струва пет пари да те познавам,
а аз след тебе ден и нощ вървя.

Как можах във тебе да се влюбя?
Един ли ти остана на света,
че само тебе в нощите сънувам
и всеки ден те чакам сам-сама?

Как можах?...

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

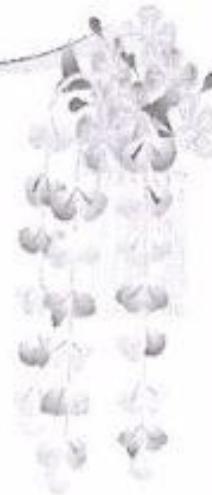
*Ще се удавя в очите ти.
Спасителен пояс
ми дай.*

Защо не мога да те мразя
след толкова изплакани сълзи?
Защо ли още спомен пазя
за нежен глас и две добри очи,
с които ме погледна и забравих
за всичко друго на света,
очи, в които се удавих,
а толкоз близо бе брегът?

Защо не мога да те мразя,
а още чувам твоя глас,
че тръгнеш ли към мен - изгаряш
и няма връщане назад.
Ти нямаш смелост да повярваш,
че само теб обичам аз.
Реши, зачеркна ме, избяга,
но още чувам твоя глас.
И нямам сили да те мразя!

За жабата - блато.
За птица - небе.
Земята - за червея.
За човека какво ли остана?

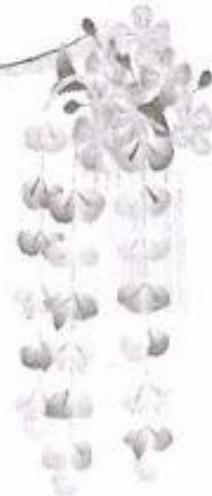
Карма

Ти за мен си и Ангел, и Демон.
Ти си моята карма добра.
Ти за мен си и хляб, и постеля,
моя радост и моя тъга.

Ти си всичко, което поисках
от живота - скъперник жесток.
Много дадох. Поемах си риска.
Скъпо плащах за всеки урок.

Издигах и сривах прегради.
Изминах най-трудния път.
Превърнах сърцето си в клада.
Днес жива горя - дух и плът.

*Кой те изпраща
на пътя ми?
Някой по-мъдър от нас.*

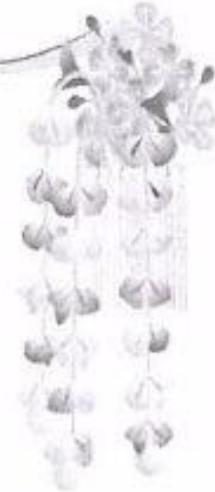
Обреченост

Живея само, за да бъда твоя -
в мечти и мисли, в сънища добри.
Всяка твоя болка става моя
и повече от тебе ме боли.

Всяка рана в мене с нож дълбае.
Сълзите ти в очите ми горят.
Смехът ти на лицето ми сияе
и волна със мечтите ти летя.

Всяка мисъл - мисъл е за тебе.
Всеки спомен - спомен е за теб.
Жivotът ми от тебе е обсебен
и все към тебе ден и нощ вървя.

*В безумните ти нощи -
пеперуда:
спомени за грях*

Когато в късен нощен час
забрава търсиш в дъното на чашата,
мисли за мен, мисли за нас -
онази нощ - тя беше нашата.

Когато пушиш стотната цигара
и нервно хвърляш я, и друга палиш,
мисли за мен като жарава,
която топли и изгаря.

Когато се връщаш от мъка пиян,
с досада ключа в ключалката слагаш -
заключи си сърцето - аз пак ще съм там
усмивка сложи и при другата лягай!

*Запазен си за нещо -
направи го!*

На бога не оставай длъжен!

Луда ли?

Просто съм влюбена -
в ръцете и устните,
в очите,
в твоите сълзи съм влюбена,
в следите от рани,
в усмивката...

Дори в носа ти съм влюбена,
в лявото и в дясното рамо,
в петата на левия крак,
в извивката на коляното,
в челото, в брадичката...

А,
и в дясното ухо -
да не забравя.

Че го целувам
често аз си представям.

В старото яке, което
вече трета година износваш,
в пръстите нежни, с които
само насьн ме докосваш.

В сивата риза
и в пръстена на ръката ти,
в десния палец съм влюбена,
в тъмния цвят на косата ти...
И още...
И още...
Винаги нещо забравям...
Луда ли?
Просто съм влюбена.
Толкова много неща
у теб са за първа награда.
И само...
твоето безразличие
някак си
не ми допада.

*Не. Не плача.
Просто в окото ми влезе
късче разбито сърце.*

Целуна ме толкова нежно.
Разпали в сърцето любов.
Защо се влюбих така безнадеждно?

Кажи ми защо?

Дойде след толкова много години.
Тебе търсих и чаках до днес.
Защо те намерих и пак те загубих?

Кажи ми защо?

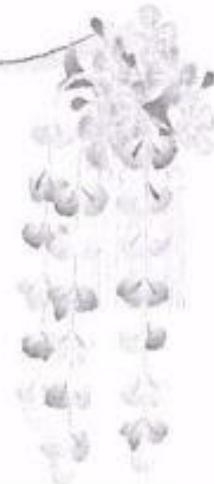
Сърцето от мъка прелива.
Очите ми търсят те пак.
Защо смеха ти в съня си дочувам?

Кажи ми защо?

Избрах те сред толкова други.
Открих в тебе моя съдба.
Защо те има в мечтите ми луди?

Кажи ми защо?

*Споделяй всичките ми нощи.
За дните
не остава време...*

Ти целият си само мой -
и в мислите,
и в думите.
Навсякъде:
на прага сутрин,
нощем във леглото,
в усмивката,
в сълзите
и в съня.

На твоето име
всеки миг е кръстен.
И нищо,
че далече си от мен.
В сърцето мое
като кръст
и пръстен
завинаги
те нося в плен.

Завинаги.

Ти си в мен и усещам
всяка болка, която докосва същето ти.

Ти си в мен и смехът ти
гали с нежен пламък лицето ми.

Ти си в мен и за тебе е
всяка мисъл през дългите нощи.

Ти си в мен - нежен спомен,
който топли душата ми още...

Ти си в мен и на тебе
всеки миг от света ми е кръстен.

Ти си в мен и те нося
ден и нощ като кръст, като пръстен.

Ти си в мен.

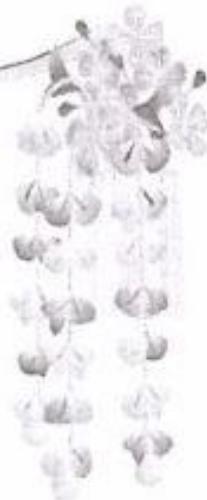
*След чувствата изстина и леглото ми.
Или... беше обратното.
Вече не помня.*

По какво ще усетя
че още съм жива
ако сутрин с любов
не отварям очи
и не търся с надежда
очите красиви
очите любими
твоите очи

По какво да усетя
че още съм жива
ако спра да обичам
ако спре да боли
ако стихне страстта ми
и угасне в сърцето
онзи пламък изгарящ
който в мен палиш ти

По какво да усетя
че още съм жива?

Нощ без тебе

Нощни срещи.
Нощни целувки.
Нощни танци.
Нощни мечти.
Нощни думи.
Нощни копнежи.
Нощни трепети.
Нощни лъжи.
Нощни спомени.
Нощно търсене.

Нощ без тебе.

Нощ.
Самота.

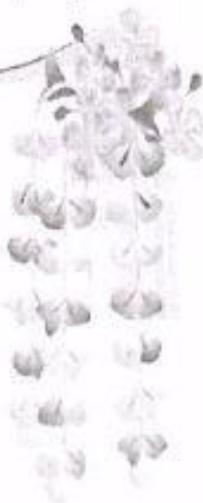
Утро истинско
пак очаква ме.
Пак ще тръгна
на път.

Сама...

Худ. Христомир ВЕЛИКОВ

*"И не разбрал глупакът - шут
как сладка била таз целувка!"*

Ти казваш ми, че много ме обичаш.
Как ли да повярвам на това?
Че ти си горда, истинска кралица,
а аз съм само твой слуга.

Ти с ум блестиш,
и с власт, и с много сила.
Ти имаш всичко на света.
С усмивка всеки си пленила,
а аз съм само твой слуга.

Пред тебе всички коленичат...
Как ли да повярвам на това,
че само мене ти обичаш?
Та аз съм само твой слуга.

*Поканих те
в дома на сърцето си.
Ти го ограби.*

/по идея на Севда Б./

Ти мислеше

Любовнико велик,
че аз съм ти поредно приключение.
За нощ една,
за кратък звезден миг,
поредна спирка,
просто забавление.

Забравил другите,
защо да помниш мен?
Нали за малко спрятал си да починеш.
Кому са нужни
име и адрес,
щом утре други
устни ще целунеш?

Ти мислеше,
Любовнико велик,
че пак ще се разминеш със Съдбата.
Ще ѝ подложиш крак,
ще се измъкнеш с евтин трик
и после пак
ще се надбягваш с вятъра.

Ти мислеше...
Но май че не позна.
Накриво стъпи. Сбъркал си посоката.
Сега си в шах. И мат.
Каква игра!
Природно бедствие.
Направо катастрофа.

*Душата не стопли,
но чергата ми
успя да подпалиши.*

Поглеждаш ме
и бързо отминаваш.
Прегърбен си
от хиляди вини.
От думи неспестени
и раняващи.
От хули, от обиди,
от лъжи.

Кого излъга?
Мене или себе си?
Кого обиди повече?
Каки!
Боли те май стократно
тази болка,
която уж
на мене причини.

Защо наказваш
себе си сурово
в стремежа си
на мен да навредиш?
Май винаги се случва
ти да плачеш,
когато мен
жестоко ме боли...

*В очите ми се огледай.
Крилете си
в тях ще откриеш.*

Напомнително

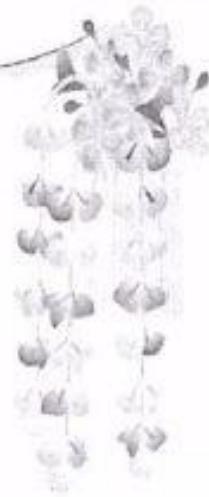
/По идея на майор М. Станева/

Напомням ти,
че си ми нужен.
Но не за сметката
на телефона.
И не очаквам
ти да се погрижиш
за тока, парното,
прането на балкона...

Напомням ти,
че си ми нужен.
Но не да купиш хляб
на връщане от работа,
да прибереш
децата от училище,
или да стегнеш крана,
който капе в банята.

Напомням ти,
че си ми нужен...

*По-добре да се мразим.
Писма ми
насила да се обичаме.*

Писна ми
да бъда тази,
която
винаги и всичко
ти прощава.
Писна ми
да търся оправдание
за всеки жест и дума,
с които,
без да мислиш,
мене раняваш.

Писна ми
от твоите комплекси,
надуто перчене
и празно суетене...

Писна ми
да бъда кошчето,
в което хвърляш
своите проблеми.

Писна ми
от вечните капризи,
мъжки номера
и лошо настроение.

Писна ми
от жестове фалшиви.

Писна ми.
О - х!

Писна ми
от Тебе...

*Замесих погача.
Приготвих меда и виното.
За врабците останаха.*

Не идвай само нощем във съня ми,
когато цялата земя притихне,
и птиците в гнездата са заспали,
и влюбени си шепнат полуистини.

Не идвай само нощем във съня ми,
когато съм божествено красива,
с коси от злато волно разпиляни,
и двамата сме щедри и щастливи.

Ела при мен, когато имам нужда
глава на твойто рамо да облегна,
а ти - ранен от свои и от чужди,
ръка за малко обич си протегнал.

Ела!

"Вечна и свята е несъбъдната любов. Тази любов, която човек не е успял да обиди, да нарани, да оскверни. Тя си остава вечна, защото е недостижима."

Евтим Евтимов

Онази любов несъбъдната
цял живот по петите ми ходи.
Като кост ми засяда на гърлото.
Да я прегълтна не мога.
Все ме посреща на ъгъла
като циганче гуреливо -
уж си протяга ръката,
а лукаво ми се присмива.
Вече толкова много години
на възел душата ми връзва.
Не ѝ ли свърши горивото?
Как ли не ѝ омръзва?
Като трън в пета се забива.
Нахално ръкава ми дърпа.
Като репей е прилепчива
и от нея няма отърване.
Всякакви други любови
ми се случиха и отминаха,
а онази любов несъбъдната
все не иска да си отива.

Ако някога...

*Ако някога, в мразовито утро,
изпитате жал за врабчето зъзнещо...*

*Ако някога, в знойно пладне,
гласът на чучулигата сладкопойна ви липсва...*

*Ако някога, в морна привечер,
към облаците ви извиси орлица рееща се...*

Ако някога...

*Тогава
отново отворете тази книга.*

*Тогава усмивката и плачът ви, самотата
и обичта ви,*

*мечтата ви дори, знайте,
са били споделени.*

*Тогава вярата в приказките,
взорът в обсипаното със звезди небе,
възторгът дори от прощъпулника детски,
знайте,*

са били споделени.

Заедно със Златина.

*Тогава вече е пределно ясно
защо е трябвало да отворите тази книга.
Тя явно е докоснала нещо във вас.*

*Аз ще я отварям отново, когато:
... "ми се скъса копчето на ризата",
"нещо важно забравя",
"излизам от поредната криза",
"душата ми има нужда от ласка"...*

*Тогава, когато ми потрябва силното
женско рамо.*

*Тогава отново ще търся
"ефирната дреха на илюзиите".*

*За да споделя отново
и силата, и песента.*

*На орлицата и на чучулигата.
И слабостта на врабчето.*

От редактора

СЪДЪРЖАНИЕ

Ако някога /от автора/	/ 4
Към недостижимото	/ 5
I. Силните жени са като птици	
За всичко си плащам ...	/ 7
... ако ти трябва някой...	/ 8
Песен	/ 9
Забрави...	/ 10
Любопитен си бил...	/ 11
Изписвам се целувки...	/ 12
Какви стихии...	/ 13
Ти си просто...	/ 14
Не съм достатъчно...	/ 15
И тази нощ...	/ 16
Премина като метеор...	/ 17
Дълго търсих...	/ 18
И сега...	/ 19
Ефирната дреха...	/ 20
... свърши се...	/ 21
Дъждът целува ...	/ 23
Един по един...	/ 24
Жадните пръсти...	/ 26
Родена за любов	/ 27
Безкрайно различни...	/ 28
За мен не даваш...	/ 30
Отесняла е...	/ 31
В тази нощ...	/ 32
Да оставиш следа...	/ 33
Нахакан, себичен...	/ 35
Търкалят се облаци...	/ 36
Приятели	/ 37

- Мъжете, знам... / 38
Когато си отиде... / 39
Искам те до мен... / 40
Сънища / 41
Като тих благослов... / 42
Стига ми / 43
Уморих се да стъпвам... / 44
Любов дарявам / 45
С крило от обич... / 47
Палачът с най-добрите очи / 48
Обяснение / 49
Нито пораснах... / 50
... все тебе търся... / 51
Като пясък / 52
Моят син / 53
Силните жени / 55
- II. Мечти, разпънати на кръст**
- Българио, майко несрета... / 56
Злато ле, моме Златано... / 57
Камено, моме Камено... / 59
Песен за Гоце Делчев / 60
Писмо до Левски / 61
- III. Онази любов несъбудната**
- Ще спра ли някога / 63
Стихия / 64
Усмивката ти... / 65
Уморих се от тебе ... / 66
Обичам те... / 67
Като камък в обувката... / 68
Зашо ме наказа... / 69
Не съм те избирала / 70
Пожелание / 71
Вградена душа / 73

Нито аз съм за тебе... / 74
И тази нощ не спиш... / 75
По пътеки незнайни... / 76
Ще стигна до тебе / 77
Срещам те... / 78
По най-трудния път / 79
Болка / 81
Като съдба / 82
Престори се... / 83
Олтар / 84
Наказание / 85
Има ли те? / 86
Когато изгубя... / 87
Ще търсиш ръцете ми... / 88
Как можах... / 89
Защо не мога... / 91
Карма / 92
Обреченост / 93
Когато в късен нощен час... / 94
Луда ли?... / 95
Целуна ме толкова нежно... / 97
Ти целия си само мой... / 98
Ти си в мен... / 99
По какво ще усетя... / 100
Нощ без тебе / 101
Ти казваш ми ... / 103
Ти мислеше... / 104
Поглеждаш ме... / 106
Напомнително / 107
Писма ми... / 108
Не идвай само... / 109
Онази любов несъбудната... / 110
Ако някога / от редактора / 111

ЗЛАТИНА ВЕЛИКОВА
ЖИВЕЯ КАТО ЧУЧУЛИГИТЕ

Автор
Златина ВЕЛИКОВА

Редактор
Паруш СИВКОВ

Технически редактор
Куна КОНДЕВА

Печатни коли 7,25
Формат 60/84/32

Излязла от печат: октомври 2006 г.

Издателска къща • Жаждада • Сливен
тел. 044/662 177; 680 701; GSM 0885/608726
jajda@sliven.info

ISBN-10: 945 - 795 - 162 - 9
ISBN-13: 978 - 945 - 795 - 162 - 4

Оглушах от мълчание.
Ще чуя ли
когато ми проговориш?

Девет вълци
близаха моите рани.
Самодиви девет
твоите устни целуваха.
От тази
проклетница -
любовта ни,
така и
не ни излекува.

Златина ВЕЛИКОВА
е автор бече на четири поетични книги
Предишните са:
“Следа върху камък” -
ИК “Кота” - Стара Загора, 2002 г.
“Ще те повикам и от... Нищото” -
ИК “Жажда” - Сливен, 2004 г.
“Разпияна нежност” /хайку/-
ИК “Жажда” - Сливен, 2004 г.

“Живея като чучулигите” е антологична
стихосбирка. В нея има нещо от предишните.

Но тя предлага и нещо ново - удивително
в хармонията си съчетание на тристиния
“хайку” с традиционната поезия, на мелодика
и ритмика, не само като яснота на внушението,
но и като богатство на метафорите.